

Sygn. akt VIII C 2266/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 8 grudnia 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w VIII Wydziale Cywilnym

w składzie: przewodniczący: SSR Bartek Męcina

protokolant: st. sekr. sąd. Ewa Ławniczak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 8 grudnia 2017 roku w Ł.

sprawy z powództwa K. B.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powódki K. B. kwotę 9.572,20 zł. (dziewięć tysięcy pięćset siedemdziesiąt dwa złote dwadzieścia groszy) wraz z odsetkami ustawowymi, przy czym od dnia 1 stycznia 2016 r. z odsetkami ustawowymi za opóźnienie, od dnia 24 grudnia 2015 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 3.416 zł. (trzy tysiące czterysta szesnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu,
2. oddała powództwo w pozostałej części,
3. zwraca ze Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego dla Łodzi- Widzewa w Łodzi na rzecz (...) S.A. w W. kwotę 197,51 zł. (sto dziewięćdziesiąt siedem złotych pięćdziesiąt jeden groszy) tytułem pozostałej części zaliczki uiszczonej przez stronę pozwaną na poczet wynagrodzenia biegłego.

Sygn. akt VIII C 2266/16

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 22 lipca 2016 roku K. B., reprezentowana przez pełnomocnika będącego adwokatem, wniosła o zasądzenie od (...) S.A. w W. kwoty 9.960,23 zł. tytułem odszkodowania z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 24 grudnia 2015 r. do dnia zapłaty, a także o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu swego żądania powódka podniosła, że w wyniku kolizji drogowej z dnia 11 listopada 2015 roku uległ uszkodzeniu jej samochód marki P. (...) o nr rej. (...). Powódka zgłosiła szkodę do pozwanego, który wypłacił odszkodowanie w kwocie 23.330,69 zł. Powyższa kwota naprawiła szkodę jedynie w części, gdyż z kalkulacji naprawy, której sporządzenie zleciła pozwana wynika, że rzeczywisty koszt naprawy pojazdu wynosi 33.290,92 zł. Dochodzona pozwem kwota stanowi różnicę pomiędzy rzeczywistym kosztem naprawy, a kwotą wypłaconą przez pozwanego (33.290,92 zł.- 23.330,69 zł.= 9.960,23 zł.). Termin naliczania odsetek ustawowych powódka wskazała na dzień 24 grudnia 2015 r., czyli po upływie 30 dni od oględzin pojazdu przez pozwanego.

(pozew k. 2 -3)

W odpowiedzi na pozew wniesionej w dniu 25 sierpnia 2016 roku (...) S.A. w W., reprezentowane przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wniosło o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych. Pozwany uznał swoją odpowiedzialność, co do zasady, gdyż sprawca kolizji drogowej, do której doszło

w dniu 11 listopada 2015 r. korzystał z ochrony ubezpieczeniowej z tytułu odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanej spółce. Ponadto pozwany przyznał fakt dokonania wypłaty powódce kwoty 23.330,69 zł., która stanowiła ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy samochodu marki P. (...) o nr rej. (...). W ocenie strony pozwanej naprawa pojazdu powódki przy użyciu wyłącznie części oznaczonych logo producenta, z uwagi na to, że auto było eksploatowane przez okres ponad 5 lat, jest nieracjonalna i nieuzasadniona ekonomicznie. Zdaniem pozwanego samochód K. B. można przywrócić do stanu sprzed szkody również przy użyciu do naprawy części nowych nie oznaczonych logo producenta. Poza tym w przedstawionej przez powódkę kalkulacji zastosowano zawyżoną cenę za wykonanie naprawy, a mianowicie 105 zł. netto za roboczogodzinę, gdy tymczasem w ocenie strony pozwanej stawka w wysokości 70 zł. netto odzwierciedla poziom przeciętnych cen kosztów robocizny.

(odpowiedź na pozew k. 23- 29)

W toku dalszego postępowania stanowisko stron nie uległo zmianie.

(protokół rozprawy – k. 112- 114)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 11 listopada 2015 r. miała miejsce kolizja drogowa w wyniku, której uszkodzony został samochód P. (...) o nr rej. (...) należący do K. B.. Sprawca kolizji był ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej w pozwanym zakładzie ubezpieczeń.

(bezsporne)

Na skutek powyższej kolizji w samochodzie P. (...) o nr rej. (...) uszkodzeniu uległy m. in. błotnik prawy przedni, reflektor prawy przedni, zderzak przedni, wzmocnienie przednie i szyba czołowa. Szkada w pojeździe została naprawiona przez R. B. przy użyciu części oryginalnych z logo producenta samochodu, które zastąpiły uszkodzone lub zniszczone części oryginalne z logo producenta pojazdu.

(zeznania świadka R. B. k. 113)

Pismem z dnia 2 grudnia 2015 r. C. pojistovna S.A. Oddział w Polsce poinformował powódkę o przyznaniu odszkodowania w kwocie 23.330,69 zł.

(pismo pozwanego k. 31)

Pismem z dnia 16 marca 2016 r. pełnomocnik powódki wezwał pozwanego do zapłaty dodatkowej kwoty 9.960,23 zł. tytułem pozostałej części odszkodowania.

(pismo pełnomocnika powódki k. 7, dowód nadania k. 7 v.)

Koszt naprawy samochodu P. (...) o nr rej. (...) w związku ze skutkami zdarzenia z dnia 11 listopada 2015 r. z wykorzystaniem części oryginalnych wynosił 32.902,89 złotych brutto, zgodnie z kalkulacją wykonaną w systemie A..

(opinia pisemna biegłego I. H. k. 82- 87)

Powyższy stan faktyczny został ustalony na podstawie powołanych wyżej dowodów w postaci dokumentów, zeznań świadka R. B. i opinii biegłego sądowego z zakresu mechaniki samochodowej. Dowody te, jako nie nasuwające wątpliwości co do zawartych w nich treści, Sąd uznał w całości za wiarygodne. Zasadnicze znaczenie dla rozstrzygnięcia miała opinia biegłego sądowego. Jej treść wykazała, że uzasadnione koszty naprawy są wyższe niż kwota odszkodowania przyznana przez ubezpieczyciela w postępowaniu likwidacyjnym. W tym zakresie Sąd w pełni oparł się na ustaleniach poczynionych przez biegłego.

Na rozprawie w dniu 8 grudnia 2017 r. Sąd oddalił wniosek strony pozwanej o dopuszczenie dowodu z przesłuchania stron z ograniczeniem do przesłuchania powódki, gdyż jak wynikało z oświadczenia pełnomocnika K. B. oraz zeznań świadka, powódka nie miała wiedzy na temat okoliczności, na które miałyby zeznawać.

W tak ustalonym stanie faktycznym, Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie w przeważającej części.

Dochodzona przez K. B. kwota 9.960,23 zł. stanowi różnicę między wycenionym kosztem naprawy w kwocie 33.290,92 zł., a wypłaconym przez pozwanego odszkodowaniem w kwocie 23.330,69 zł. Podstawę prawną roszczenia stanowi art. 822 kc. Obowiązki stron precyzuje umowa ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej. W myśl art. 822 § 1 kc przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz zostaje zawarta umowa ubezpieczenia.

Zakład ubezpieczeń odpowiada w granicach odpowiedzialności sprawcy szkody, za normalne następstwa działania bądź zaniechania, z którego szkoda wynikła. Wysokość odszkodowania winna odpowiadać rzeczywistym, uzasadnionym kosztom usunięcia skutków wypadku i ograniczona jest kwotą określoną w umowie ubezpieczenia (art. 824 § 1 kc). W przypadku zderzenia pojazdów mechanicznych, art. 436 § 2 kc statuuje odpowiedzialność sprawcy szkody na zasadzie winy.

W rozpoznawanej sprawie bezspornym jest, że w wyniku kolizji drogowej z dnia 11 listopada 2015 roku uległ uszkodzeniu należący do powódki samochód P. (...) o nr rej. (...). Nie były kwestionowane sprawstwo i wina sprawcy szkody, ani też odpowiedzialność (...) S.A. w W. za szkodę, w związku z ochroną ubezpieczeniową udzieloną na podstawie zawartej umowy ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu. Bezsporny był także zakres szkody w pojeździe powódki oraz fakt wypłaty na jej rzecz kwoty 23.330,69 zł. W toku postępowania została jedynie zakwestionowana wysokość żadanego przez powódkę odszkodowania w zakresie zastosowania nowych, oryginalnych części z logo producenta oraz odpowiedniej stawki za roboczogodzinę.

Zgodnie z ogólną zasadą wynikająca z art. 13 ust. 3 w zw. z art. 34 i art. 36 Ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczenia obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. Nr 124, poz. 1152 ze zm.), obowiązującej w dniu zawarcia umowy OC, odszkodowanie z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia mienia wypłaca się w kwocie odpowiadającej wysokości poniesionej szkody, w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu, z ograniczeniem do sumy ubezpieczenia. Przy czym ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w czasie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej wyrządziła szkodę z związku z ruchem tego pojazdu (art. 35 ustawy). Naprawienie szkody (odszkodowanie) w tych granicach powinno obejmować wszystkie straty, które poszkodowany poniósł wskutek zaistnienia szkody, stanowiące normalne następstwo działania, z którego szkoda wynikała (art. 361 § 2 kc) i następuje, według wyboru poszkodowanego, przez przywrócenie stanu poprzedniego bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej.

Odnosząc się do wysokości odszkodowania, należy mieć tutaj na względzie ugruntowane stanowisko judykatury, podzielane przez Sąd, iż szkoda powstaje z momentem zaistnienia zdarzenia ją wywołującego i z tą chwilą powstaje też obowiązek naprawienia powstałego uszczerbku. Obowiązek ten nie jest przy tym uzależniony od faktycznego dokonania naprawy szkody i wysokości poniesionych kosztów. Odszkodowanie bowiem ma wyrównać uszczerbek majątkowy powstały w wyniku zdarzenia wyrządzającego szkodę, a uszczerbek ten istnieje od chwili wyrządzenia szkody do czasu, gdy zobowiązany wypłaci poszkodowanemu sumę pieniężną odpowiadającą szkodzie ustalonej w sposób przewidziany prawem. W przedmiotowej sprawie odszkodowanie powinno obejmować zakres szkody z dnia kolizji i cen dokonania naprawy z daty ustalenia odszkodowania (Wyrok Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 7 sierpnia 2003 roku, IV CKN 387/01, L. i powołane tam orzeczenia).

W tym zakresie, podstawą ustaleń Sądu była opinia biegłego sądowego

I. H.. Biegły w sposób jasny i precyzyjny wyliczył koszty naprawy samochodu powódki. Co do rodzaju części, które mogłyby zostać wykorzystane przy naprawieniu szkody biegły I. H. stwierdził, że zarówno okres eksploatacji pojazdu P. (...) o nr rej. (...), jak i jego stopień zużycia oraz stan techniczny pozwalały na skuteczną naprawę samochodu przy użyciu części oryginalnych. Przyjęcie kosztów naprawy pojazdu powódki przy użyciu części oryginalnych z logo producenta samochodu jest tym bardziej zasadne, że zeznań R. B. wynika, iż szkoda w pojeździe została naprawiona przy użyciu takich właśnie części, które zastąpiły uszkodzone lub zniszczone części oryginalne z logo producenta pojazdu. Natomiast w zakresie stawek za robocizogodzinę biegły podał, że jej wysokość ustalił na podstawie średnich stawek stosowanych w odniesieniu do klasy warsztatów nieautoryzowanych przez producenta. Sąd w tym zakresie podziela opinię wyrażoną w judykaturze, iż powódka nie jest obowiązana do tego, aby wykonać naprawę w warsztacie wykonującym naprawy najtaniej (wyrok SN z dnia 25.04.2002 roku, sygn. akt I CKN 1466/99, publ. OSNC z 2003 r., z. 5, poz. 64).

Wobec powyższego, jako podstawę wyliczenia wartości szkody, Sąd przyjął wskazaną przez biegłego kwotę 32.902,89 zł. brutto. Ponieważ pozwany wypłacił na rzecz powódki kwotę 23.330,69 zł. w toku postępowania likwidacyjnego, Sąd uwzględnił powództwo co do kwoty 9.572,20 zł., jako różnicę pomiędzy wyliczonym kosztem naprawy, a dokonaną wypłatą (32.902,89 zł.- 23.330,69 zł.= 9.572,20 zł.). Zdaniem Sądu, kwota ta w pełni odpowiada wyrażonej w art. 361 § 2 kc zasadzie pełnej kompensacji; naprawienie szkody ma zapewnić zrównoważenie doznanego uszczerbku, nie prowadząc jednak do nieuzasadnionego wzbogacenia poszkodowanego. W związku z tym powództwo w części powyżej kwoty 9.572,20 zł. podlegało oddaleniu.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że odszkodowanie należne poszkodowanemu z tytułu ubezpieczenia należy obniżyć o podatek VAT wówczas, gdy powód może dokonać odliczenia od podatku dochodowego (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 16.X.1998 r., sygn. akt III CZP 42/98, publ. OSNC 1999, nr 4, poz. 69). W okolicznościach rozpoznawanej sprawy nie ma zaś podstaw do przyjęcia, że taka możliwość istnieje, co nie było kwestionowane przez pozwanego. Dlatego też Sąd uznał, że brak było w okolicznościach rozpoznawanej sprawy podstaw do obniżenia odszkodowania o podatek VAT zawarty w cenie towarów i usług.

Podstawę orzeczenia o odsetkach stanowi art. 481 § 1 k.c. Zobowiązania pieniężne wynikające z czynów niedozwolonych są z reguły zobowiązaniami bezterminowymi. Dłużnik obowiązany jest wykonać je niezwłocznie po wezwaniu przez wierzyciela. Dłużnik popada więc w opóźnienie dopiero wtedy, gdy nie czyni zadość temu obowiązкови (art. 455 kc). Zasadą prawa cywilnego jest, że dłużnik popada w opóźnienie, jeżeli nie spełnia świadczenia w terminie, w którym stało się ono wymagalne. Termin wymagalności świadczeń przysługujących poszkodowanemu od zakładu ubezpieczeń z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów precyzuje art. 817 § 1 kc oraz art. 14 ust. 1 powołanej ustawy. Zgodnie z ogólną zasadą wyrażoną w art. 817 § 1 kc, zakład ubezpieczeń obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie 30 dni od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. Jeżeli w powyższym terminie nie można wyjaśnić okoliczności koniecznych dla ustalenia m.in. wysokości świadczenia, winno być ono spełnione w ciągu 14 dni od wyjaśnienia tych okoliczności (art. 817 § 2 k.c. i art. 14 ust. 1 i 2 ustawy).

Zawiadomienie ubezpieczyciela o wypadku rodzi po jego stronie obowiązek wszczęcia postępowania likwidacyjnego i spełnienia świadczenia w ustawowym terminie 30 dni. Obowiązek udowodnienia istnienia okoliczności z art. 817 § 2 k.c. oraz ich zasięgu obciąża ubezpieczyciela (art. 6 kc). Obowiązany jest on w szczególności wykazać, że uzupełnienie postępowania likwidacyjnego nastąpiło bez nieuzasadnionej zwłoki, z zachowaniem interesu wierzyciela (art. 354 § 1 kc i art. 355 § 2 kc). Dlatego też Sąd podzielił stanowisko strony powodowej, że świadczenie stało się wymagalne od dnia 24 grudnia 2015 r., czyli po upływie 30 dni od dnia, kiedy to pozwany dokonał oględzin pojazdu.

Zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu wyrażoną w art. 98 § 1 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Roszczenie powódki zostało uwzględnione w przeważającej części. Dlatego dla potrzeb rozstrzygnięcia o kosztach powódka jest traktowana, jako strona, która wygrała proces w całości. Wobec tego Sąd w całości obciążył

pozwanego obowiązkiem zwrotu powódce kosztów procesu w łącznej kwocie 3.416 zł. Poniesione przez stronę powodową koszty to opłata od pozwu w wysokości 499 zł, zaliczka na wynagrodzenie biegłego w wysokości 500 zł. oraz wynagrodzenie pełnomocnika powódki wraz z opłatą od udzielonego pełnomocnictwa w łącznej kwocie 2.417 zł. W zakresie ustalania wynagrodzenia pełnomocnika powódki Sąd orzekł w oparciu o § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. (Dz.U Nr 163, poz. 1348 z późn zm.)

W punkcie 3 wyroku Sąd zwrócił na rzecz pozwanego kwotę 197,51 zł., tytułem pozostałej części zaliczki uiszczonej przez pozwanego na poczet wynagrodzenia biegłego (500 zł. - 302,49 zł.= 197,51 zł.).